

IVONA KNECHTLOVÁ

Případ obrazu ve zlatém rámu

Albatros

Případ obrazu ve zlatém rámu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Albatros

Ivona Knechtlová
Případ obrazu ve zlatém rámu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Případ obrazu ve zlatém rámu

IVONA KNECHTLOVÁ

Případ obrazu ve zlatém rámu

Albatros

Text&Illustrations © Ivona Knechtlová, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-00-08218-9

ISBN e-knihy 978-80-00-08220-2 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-00-08221-9 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-00-08222-6 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

PRAŽDNINY V TROSKÁCH

Eda se podíval na rychle ubíhající krajinu za oknem. Cestovní tašku měl položenou na sedadle vedle sebe. Na sklopeném stolku u okna ležel zbrusu nový černý sešit, stříbrné pero, mobil, krabička se svačinou a lahev s vodou. V kupé s ním seděla už jen jedna postarší paní, která klimbala na protějším sedadle. Dnes jel Eda vlakem poprvé úplně sám. Jakože opravdu a úplně!

Eda

Bez rodičů u babičky a dědy už samozřejmě byl, nebo se třídou na škole v přírodě a na kurzu plavání, ale tam byla i spousta dalších dětí a paní učitelky. Ale takhle sám zatím nikdy nikam nejel.

Část cesty hrál Eda hru, jejímž cílem bylo pochytat co největší množství pavouků, ale brzy mobil odložil. Mnohem víc ho zaujal výhled z okna. Projížděli právě kolem pole, které bylo celé žluté a ve slunci jen zářilo. Za ním se v dáli modrala obloha. Na ní seděly krásné naducané bílé mraky, které vypadaly jako obrovská hromada cukrové vaty. Eda na ni dostal chuť. Naposledy mu cukrovou vatu koupila maminka na matějské pouti. A tak si vzpomněl na maminku. Maminka s tatínkem ho ráno po snídani doprovodili na nádraží, kde si ho převzala průvodčí Maruška – dobrá kamarádka maminky, která na něj měla dohlédnout během cesty. Eda jede na prázdniny. Jede sám a popravdě ani pořádně neví kam.

Stalo se to nějak takhle: Oba Edovi rodiče pracují jako architekti, mají krásnou prostornou kancelář v centru města. Loni podal tatínek žádost o nějaký studijní grant daleko za mořem, až v Americe, a před týdnem se s maminkou dozvěděli, že byli vybráni. Poletí do New Yorku! Program bude trvat celý měsíc a začíná akorát v prvním týdnu prázdnin.

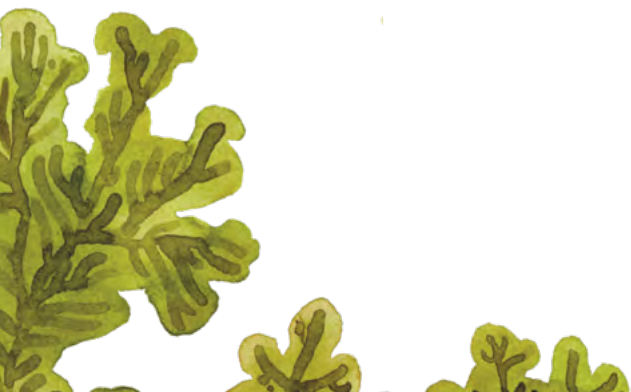
Maminka byla nejdřív šťastná a skočila tatínkovi radostně kolem krku. Pak se ale zarazila a vypadala zase úplně nešťastně. Šťastná byla proto, že vyhráli a budou moci strávit s tatínkem vysněný měsíc v New Yorku v jedné z nejproslulejších architektonických kanceláří v celé Americe, a nešťastná, když si vzpomněla na Edu.

„Ale kdo bude s Edou?“ zeptala se polekaně. Podle původního plánu měl totiž spolu s maminkou jet na celý první měsíc prázdnin na chalupu. Maminka by odtamtud i trochu pracovala, ale většinu času by si spolu s Edou, partou kamarádů a známých užívali léto.

Tatínek maminku chlácholivě pohladil po zádech a otočil se na Edu: „Edo, je to pro mne i pro maminku moc veliká šance a ty jsi přeci rozumný kluk. S námi do Ameriky letět nemůžeš, je to pracovní cesta, žádná dovolená. Neměli bychom tam na tebe čas, ale neboj se, vymyslíme pro tebe něco náhradního,“ mrkl na něj a rychle dodal: „Určitě to bude paráda!“ když si všiml, jak Eda protáhl obličej.

Eda byl docela hodný kluk, a tak přikývl, ale ve skutečnosti měl velké obavy. Maminku i tatínka měl opravdu rád – nejvíc na světě, a věděl, jak moc se tam oba těší, protože o té stáži často mluvili v průběhu celého roku. Hlavně maminka o New Yorku tolik snila. Ale tohle byly jeho prázdniny a on byl na chalupě fakt rád. Znal se už s místními kluky, se kterými měli svou letní partu, a vždycky podnikali spoustu zábavných věcí. Celé dny jezdili na kolech po okolí, hráli fočus, stavěli bunkry v lese nebo lovili ryby v potoce. Ale co teď? A začal si dělat starosti o to víc, protože tatínkův výraz *náhradní plán* nezněl jeho uším zrovna moc lákavě.

NÁHRADNÍ PLÁN

Zpočátku to vypadalo celkem jednoduše, ale ouvej. Maminka obvolala, koho mohla, ale ukázalo se, že to nebude tak snadné. Nejvíc nadějí vkládala do své maminky – Edovy babičky – ale sotva jí zatelefonovala, dozvěděla se, že babička s dědou odjíždějí zítra k moři na Maltu na úžasně výhodný zájezd na poslední chvíli, který si právě objednali, a že už mají i sbaleno. A jestli by jim prý maminka s Edou nemohla pohlídat na chalupě andulku, až budou pryč? Uff! Druhá babička jede za pár dní na celé tři týdny do lázní. A všechny dětské tábory, kam maminka zavolala, byly plné.

„Ale, mladá paní, naše tábory jsou plně obsazené už od února, to nejde volat takhle na poslední chvíli,“ vysvětlovala mamince trpělivě paní na druhém konci telefonu.

Maminka seděla bezradně v kuchyni u jídelního stolu a pak si dala hlavu do dlaní. Když ji Eda viděl, bál se, že se snad rozpláče. Byla to překerní situace, jak řekl Edův tatínek. Eda sice nevěděl přesně, co to znamená *překerní*, ale cítil, že to pro něj nevypadá moc dobře.

Tatínek chodil chvíli kolem dokola se založenýma rukama, ale pak se osmělil a zeptal se opatrně: „Miláčku, a co Edit?“ a podíval se tázavě se zdviženým obočím na maminku. Maminka na něj překvapeně pohlédla.

Edit byla maminčina starší sestra, která se nedávno vrátila z cest po světě. Babička o ní sem tam mezi řečí říkávala, že ona – Edit – byla prostě vždycky rebel. Říkala něco i o černé ovci rodiny a bohémském životě, ale Edova maminka tetu – svou sestru – vždy bránila. Prý si jen žije život snů a má odvalu být svá a na tom prý není nic špatného. S čímž popravdě souhlasil i Eda.

Eda si tetu Edit vůbec nepamatoval. Viděli se naposledy, když byl docela malý. Ale pak Edit odjela do světa na daleké cesty. Dlouhé roky žila v Jižní Americe, Africe i Austrálii. Byla prý dokonce i na Antarktidě a na severním pólu. Maminka říkala, že projela celý svět křížem krážem. Edit jim pravidelně

maminka a tatínek

posílala pohledy z různých dalekých a často i dost exotických míst. Na některých z nich byly palmy, hory, opice, lvi, lední medvědi, ale také modré moře, pouště, ostré útesy a ledové

pláně. Maminka si je všechny pečlivě schovávala a měla jich už plnou krabici. Ale nyní se Edit ze světa vrátila. Zabydlela se ve staré prázdné vile po prababičce Agátě a tam píše knihu o svých dobrodružných cestách. Zatím se neviděli, ale Eda s maminkou za ní měli jet na návštěvu právě, až budou spolu v létě trávit čas na chalupě.

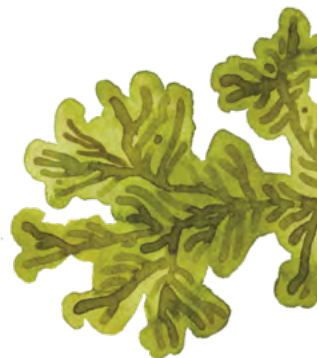
„Ty vážně myslíš, že by se Edit zvládla postarat o Edu? Myslíš, že jí to nebude vadit? Je zvyklá na úplně jiný styl života. Navíc vím, že chtěla pracovat,“ řekla maminka s obavami, „píše tam přeci tu svou knihu.“

„Ale prosím tě, je to dospělá žena, o mnoho o let starší než ty. Postarala se sama o sebe tak daleko ve světě. Našeho Edu určitě taky zvládne. Vždyť je to docela hodný kluk, vid' Edo? A navíc, za optání nic nedáš. V nejhorším tě odmítne,“ odvětil s úsměvem tatínek.

A tak maminka zvedla telefon, zhluboka se nadechla a zavolala sestře. K jejímu velikému překvapení se po chvílce z druhého konce ozvalo: „Ale no jasně, žádný problém, pošli mi ho sem, prázdniny si spolu náramně užijeme! Těším se!“ odpověděla nadšeně Edit a zavěsila. Maminka jen zůstala překvapeně stát s pusou dokořán.

A právě tak se stalo, že teď seděl Eda ve vlaku sám a jel na prázdniny za tetou, o které popravdě ani nevěděl, jak pořádně vypadá, jaká je. Vůbec netušil, co může čekat. Teta bude pracovat a psát knihu, ale co bude dělat on? Bydlí tam někde v okolí třeba nějaké další děti? Nebudou tyhle prázdniny nakonec ta největší nuda na světě?

„Blížíme se do stanice Morušovice,“ ozvalo se praskavé hlášení a přerušilo jeho myšlenky. *Morušovice, to je ono!* pomyslel si Eda a vyskočil. Vlak pomalu se skřípěním brzd zpomaloval, až úplně zastavil. Eda rychle popadl své věci ze stolku a uložil je do tašky. Mobil zastrčil do zadní kapsy džínů a spolu s průvodčí, která už na něj čekala, se vydal ven.

EDIT

Uviděl ji okamžitě, jak vykoukl z vlaku. Stála na nástupišti a mávala. Poznal ji podle fotky, co mu ukázala maminka. Navíc byla jeho mamince i dost podobná. Ale jinak to byl úplně někdo jiný, než koho čekal. Nepředstavoval si samozřejmě tetu v propínacím svetru a papučích, jak sedí v houpacím křesle, když věděl, že cestovala roky po světě. Ale toto? Eda zůstal stát s otevřenou pusou. Teta Edit byla mírně řečeno zvláštní. Nevypadala jako nikdo, koho Eda znal. Byla štíhlá, vysoká a vůbec nevypadala stará. Tvář měla opálenou, vlasy rezaté jako maminka, ale kratší jen k uším. Ale hlavně – jak byla oblečená! Na sobě měla khaki zelenou kombinézu na zip, kolem krku uvázanou dlouhou bílou šálu a na hlavě nasazenou hnědou koženou leteckou helmu. Řemínky pod bradou nebyly zapnuté,

volně jí visely od uší dolů a houpaly se kolem krku. Na čele jí trůnily brýle, jaké nosí potápěči. Ale ne, kdepak potápěči. Eda se zamyslel, tohle už někde viděl. Ano, vzpomněl si – vypadá spíš jako letec z první světové války, které Eda viděl na fotkách v tatínkově knížce. Až na to, že Edit měla k tomu všemu na nohou nasazené vysoké červené holínky s bílými puntíky. Eda se rozhlédl, ale nikomu jinému asi teta Edit zvláštní nepřipadala. Uvažoval, že je to možná tím, že už ji v městečku znají. Jinak si to neuměl vysvětlit.

Teta se k němu vrhla a vroucně ho objala. „Edo, ty kluku jeden, jsem tak ráda, že tě konečně vidím. Naposledy,

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Případ obrazu ve zlatém rámu .
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.